

Marc Cerdó

Cor mentider

Cor mentider

© Marc Cerdó, 2014

1ª edició: juny del 2014

© d'aquesta edició: Club Editor 1959, S.L.

Carrer Coves d'en Cimany, 2 – 08032 Barcelona

www.clubeditor.cat

ISBN: 978-84-7329-184-2

Dipòsit legal: B. 11881-2014

Disseny gràfic: Àngel Uzkiانو

Imprès a Romanyà Valls

Tots els drets reservats.

Prohibida tota forma de còpia.

CLUB EDITOR
BARCELONA

A Arnau Pons

La cambra del tirà ja no és la del sàtrapa, sinó el tabernacle on el fariseu diu la seva pregària hipòcrita a un déu que no respecta.

PERE GIMFERRER, *Dietari complet* (1979-1980)

Amor en quinze dies em va tornar enginyós,
semblant-me la llavor dels versos a la testa;
avui és la Raó, la que em crida i em renya,
fa massa temps que passo per un boig furiós.

RONsARD, segon llibre dels *Sonets per a Helena*
(trad. Pere Rovira)

UN

Catalineta ha sortit de la casa gairebé d'esquitllentes, com aquell qui es disposa a fer una malesa gran. Ha carregat el patinet de son germà, que acabava de rescatar de l'habitació dels mals endreços, a pes de braços i sense dir-ne res a ningú. Aquest és l'únic botí de guerra que ha gosat emportar-se furtivament de ca seva.

El seu domicili és un lloc idoni perquè les xinxes hi campin a cor què vols. Hi viu un matrimoni de cinc fills —tres noies, dos nois— i solament hi fa dissabte la dona de fer feines, que a tot estirar hi acut un cop cada quinze dies.

Catalineta ha mirat a banda i banda, per comprovar si passaven cotxes. Ha travessat el carrer, ha deixat l'aparell a terra i s'ha donat impuls amb el peu esquerre: el seu nas repelat talla el vent que li ve de cara. A fora l'aire és dens, fa xafogor. Un mantell de calitja colga la calçada sobre la línia d'un horitzó imprecís que s'estén als seus peus. A baix de tot, perpendicular a la carretera asfaltada de fresc,

es divisa una llenca de sorra blanca i la barraca d'Adonis Cid, on cada diumenge es reuneix sens falta el matrimoni amb els fills. Demanen un plat de paella per dinar. Els set es distribueixen sobre un bancal en forma d'ela —la fusta és vella, quan t'hi asseus es revinclia i grinyola com una frontissa de persiana mal greixada— i mengen en silenci. El pare de família es diu Ramon. Amb els auriculars a les orelles, ignora alegrement els problemes del món i de la bolla: el so parauler d'un locutor d'esports l'acotxa amb una al·locució sincopada. En Ramon rosta a consciència el seu plat amb un rosegó de pa blanc, i en un no-res queda net com una patena. No hi ha deixat ni un gra d'arròs: —¿Me sents, Adonis? No importa l'escuris. Com més en menj més bo el trob, aquest arrosset de l'albufera...

Catalineta acudeix al dinar familiar pel seu compte. Enfila el pendent pronunciat que els banystes emprenen per anar a la platja, a més de dos quilòmetres del poble: un estol de matalassos llampanants de plàstic i flotadors alineats en una corrua disciplinada avançada, lent i oscil·lant, damunt la baca dels cotxes, en direcció al mar blau turquesa. La noia alena fondo l'aire impregnat de sentors de pinassa i de quitrà. Llavors retruny un crit esbalaïdor com l'esbiec d'una cabra salvatge que es precipita daltabaix d'un penya-segat:

—¡Iaaaa!...

Catalineta s'ha deixat anar pendent avall. Els passavolants que tenen la dissort de topar-hi la increpen. Una vegada una senyora es contrarià i en un rampell de ràbia li llençà un esclop a la cara; l'impacte li va fer un ull de vellut, que ella exhibí orgullosa durant una setmana sencera: “Catalineta, pirata.”

Encabat de dinar desfarà camí, també tota sola, per una dreuera. El peu fix sobre l'esquifida plataforma del patinet, enfilà una pujada rosta i al girant del carrer col·lector ja serà enfront del parell de columnes vuitavades a l'entrada de ca seva. La casa dels Botanch té les parets campides de blanc amb una franja inferior gris clar, i una terrassa força gran que comunica amb el carrer a la banda de llevant. Hi tenen la gronxadora de na Catalineta i un parell o tres de ramellers —una bardissa, el garballó de Formentor i una cica salsits per l'assolellada.

De Palma al port de Pollença: hi vaig dinar, hi vaig passejar; i del port de Pollença a Alcúdia. Durant el trajecte inspeccionava l'entorn a la recerca de perills i d'informació; contemplava el paisatge i procurava fixar l'atenció en la calçada. La vista combinava aquests dos àmbits en moviment: paisatge-calçada, calçada-paisatge.

A la meva esquerra hi tenia la vista espaiosa de la badia, esquitxada per tot de tamarells i casamates arran de mar; a la dreta del cordó sorrenc, l'esclat espontani del verd de la pinassa —amb claps groc palla d'herbei socarrimat— camuflava algunes propietats rurals per a turistes amb possibles. Eren finques gestionades a través del subcontracte amb una agència que, albirades de la carretera estant, semblaven el decorat d'un betlem. Paisatge...

NO T'ESTAVELLIS

Prenia decisions de pressa, ajustava la velocitat i els instruments obrant amb determinació. Malgrat l'efecte badoc i la curiositat natural, procurava anticipar-me a les accions futures dels altres conductors. Calçada...

NO T'ESTAVELLIS

A un tret de pedra de l'Albufereta hi havia bancs de posidònia que infestaven quilòmetres de platja. Una milana planava com el disc d'un planeta, sobrevolant la costa.

NO T'ESTAVELLIS

La carretera serpentejava. Un velocípede feia el trajecte en sentit invers al meu. El vaig clissar per la finestra lateral. El cel era ple de bombolles acolori-

des: dibuixos estampats tintaven el paisatge costaner. Els globus dels kitesurfistes —cons invertits amb el vèrtex inferior a flor d'aigua— tan bon punt s'inflaven com es buidaven de vent. Els kitesurfistes feien tornioles i figures acrobàtiques enmig de la badia.

De Palma al port de Pollença i del port de Pollença a Alcúdia... Vaig arribar quan tot just fosquejava i tenia pressa per instal·lar-me a la casa on havia de passar l'estiu. La madona va arribar amb retard, i jo m'entretenia observant els tords que proliferaven a l'entrada. Els ulls em feien pampallugues d'haver forçat tant la vista durant el viatge...

Madò Pedrona em va ensenyar el llit amb el matalàs de llana, la cotonada amb flors estampades i els mobles antics dels avantpassats, l'ús de l'escalfador, la clau de pas de l'aigua, els ets i uts de la instal·lació elèctrica, detalls relacionats amb el gas, els atuells de la cuina i altres *menuderies*.

Mentre orejava la casa, les portes de l'entrada obertes d'ampit en ample per eliminar la ferum de resclosit, un concert de veus a la terrassa (com si fos executat amb instruments de vent fusta i metall) atiava la confusió que d'un temps ençà s'havia apoderat de mi.

—Mamà, dóna'm doblers per anar a comprar la revista —feia la flauta, melindrosa.

—Jas, reina meva —li contestava el fagot, rebufant una tirallonga de notes.

I un solo de trompeta, abrupte, sense avis:

—iEstàs loca, Catalineta! iNo tens gens de seny! ¿Com és que has vengut de Sa Pobla fent autoestop? ¿Que no veus que el dia menos pensat te violaran en un descampat: curta, més que curta?

Em vaig posar a espiar aquelles tres persones que seien en rotllada a la terrassa del costat. Guaitava els nous veïns a través de la persiana de llibret: trobava reconfortant poder mirar sense ser vist...

FLAUTA —¿Violaran, què és? Jo no sé què cosa és violaran.

TROMPETA —¿I ara me vols dir què redimoni t'ha fet en Mariano, perquè li tenguís aqueixa tírria?

FLAUTA —En Mariano és un dolent. No estima la mamà. Molt dolent, és en Mariano. I no estima la mamà. Gens. Com que no estima la mamà, en Mariano és un dolent.

TROMPETA —Calla, Catalineta. Quan repeteixes les coses tants de pics, m'embosses. Ara crec que m'he marejat, i tu en tens la culpa: dolenta, més que dolenta.

FLAUTA —Nita, t'estim. Nita, t'estim molt. Jo t'estim molt, Nita —li deia na Catalina, cenyint-la per la cintura.

TROMPETA —Ja ho sé que m'estimes.

FLAUTA —A tu, sí. Però an en Mariano, no l'estim gens.

TROMPETA —Calla, Catalineta. Ja ho sé que no l'estimes, a ell. ¿Ara no veus que me treus del solc?...

FLAUTA —Gens. No l'estim gens, a ell.

La trompeta li pessigava una anca. Pinçava amb els dits prims i cargolava amb habilitat consumada la pell de la flauta, abans de deixar-la anar. La flauta gemegava. El redol vermellós que la trompeta li devia haver deixat bofegava. Ara, la flauta plorava.

—Me treus del solc, Catalina —li repetia la trompeta—. Ets una subnormal i una mala pècora.

—Jo no sé això què és, Elenita. ¿Què és, què és, què és?...

—Subnormal.

—¿Què és?

—Curta, beneita, bamba.

—Jo no t'entenc, Elenita. Me vui morir. Com que no t'entenc gens, me vui morir.

—Perill.

—¿Què?

—iEts un perill!